

REGÉLO.

Pesten vasárnap junius 25^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap-ra esőtörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Kelemeniek tót országban.

(Képpel együtt.)

Alban ország (Albania) egykori hős uralkodója Kastriotich György, más neven Skanderbeg 24 évig vitézül és okosan oltalmazá őseitől reá maradt örökségét, nevezett kis tartományát, az egész Európát járom alá hódítani szándékozott Törökök ellen. Csak holta után volt képes az Ozmanok fejedelme 2-dik Amurát a' hős gyá-moltól megfosztott 's árván maradt Albaniát hatalma alá keríteni, 's a' török birodalom részévé tenni. A' durva győztes nyomasztó ke-ménységgel uralkodék a' nagy bajjal megaláztatott országoeskán, 's boszúszomjjal dühösködék legyőzött lakosain, kiknek szembetűnő vi-tézségök a' Törökon egykor olly véres sebeket ejtett. Az Albaniak sokáig türték a' minden kigondolható inséget, melly reájok méretett a' nélkül, hogy életök éjét reménysugára világítaná-meg. A' zsarnok-ság vas járna sebekkel terhelt nyakukat nyomá, 's ez okból sokan közülök, hogy vad uraiknak szeszélyét és kényét kikerülhessék, Muhamed vallását vevék-fel. Ekkor egy bátor férjfiú emelé-fel fejét, 's elhatározá, hogy népét az elenyészéstől megmenti. E' hősnek Ke-lemen (Clemens) volt neve. Bátorsággal 's okos belátással birt; vitézségét pedig már a' híres Kastriotich alatt bebizonyítá: ez okból honosai előtt nagy tekintetben állott. Titkos szándékát alig közlé ne-hány meghitt társaival, midőn nem sokára az Albaniak közül mintegy két ezeren állottak zászlója alá, 's 1463-ban családostul és minden elvi-hető vagyonostul együtt elhagyván ősi honjokat ama legjáratlanabb hegyek közé vonultak, mellyek alban országot Szerbiától elválasztják. Itt egy kis köztársaságot alapítanak, 's mentőjeiket, Kelemen, vá-laszták kormányzójoknak, kitől későbbben mostani nevöket (Keleme-niek, Clementiner) nyerék. Hegyeik közé sánczolván-be magukat hoz-szas ideig legyőzhetlen bátorsággal védték függetlenségöket, 's az őket adózókká tenni törekvő Töröknek minden próbálatát megsemmi-síték. — De midőn az 1526-ban történt szerencsétlen mohácsi ütkö-

zet után nemcsak a' magyar hanem egyéb fejedelmeknek illyri tartományaik is a' félhold járma alá jutának, a' Kelemeniek is pogány hatalom alá sujtattak, 's a' Töröknek négy ezer aranyból álló adót voltak kénytelenek évenként fizetni. — Azonban nyugodtan megmaradtak hegyeik között, marhatenyésztést űztek, 's tetemes néptörszökké szaporodtak. — Már 1690-ben vezetett-át az ipeki patriarcha, Csernovics Arsenius mintegy 80.000 fejre ment többnyire Szerbeket és kevés Kelemenieket, kik közül az elsőbbség tót országban, Budán és Szentendrén, az utóbbiak pedig Szerémbe (tót országban) telepedtek-meg. — Végre 1737-ben a' belgrádi görög püspök, Joanovich Arsenius Szerbiába vándorlásra vette ama hegybeli Kelemenieket, mire ő már korábban sok bosznnyák és bolgár háznépet beszélt. Bizonyos kijelelt helyre tehát ezek mintegy husz ezeren gyűltek össze: de szándékjok elárultatván, a' Törökök reájok rohantak, 's őket mintegy ezerig lekaszabolták. Azok közt, kik futással megmentheték életöket, mint egy 300 Kelemeni is volt háznépestől együtt. Ezek Belgrádban kerestek menedéket, 's midőn itt sem látták magukat tökélyes bátorságban, keresztül menvén a' Száva folyamon, egy papnak vezérlete alatt Szerémbe jöttek, hol Mitroviczhoz közel kelet felé letelepedvén, a' mostani pétervárad határörzök vidékében, Hertkoncze és Nikincze falukat alapíták. (*Vége köv.*)

ELBESZÉLÉS.

A' szemüveg.

(Folytatás.)

Azonban édes első álma is csak hamar megzavartaték, 's ágya előtt hallá nagybátyját zsémbelni. — „Hol van pápaszemem?“ — kérde az öreg. — Bálint szemeit dörzsöle.

„Hát nem adta még által az inas?“

„Adta a' manót, dehogy adta! — Már látom, torkára hágatok!“

„A' ruhabatuban lesz, ha másutt nincs!“ — válaszolt Bálint. — Dörmögve hagyá-el a' szobát nagybátyja, folyvást azon aggodván, miként fogja most már a' megérkezett Hazai Tudósításokat olvasni, mellyeknek rögtöni felbontását 's olvasását még soha sem mulasztá-el. Pedig szegény! egy betűt sem tudott olvasni szemüveg nélkül, írni pedig még annyiival sem, olly gyengék voltak szemei, részint ifjúságában gyakor olvasásai 's írásai, részint már korossága miatt; — és csak igen ritkán szokta szemüvegét, melly igen alkalmas vala — orráról levenni. Bálint kéré-el azt Réti számára, ki a' nyugalmozott vén őrnagy szerepében lépe-föl, de mellyet játék végén ön maga

átadta inasának, azt a ruhákkal együtt haza küldendő. Azonban a szemüveget sehol sem lelék, 's az inasnak azon állítása, hogy valósággal a haza vitt dolmány zsebébe tévé azt nagyobb bátorság végett, adott alkalmat azon hosszas keresésre, mi szerint az öreg Szálkay mindent össze meg össze nézett, forgata, boszongodék, 's a jó ég tudja még, mit nem csinált: pedig hijában volt minden, hijában aggodék, epedett; a szemüveget sehol sem találák. Ki képzelhet most már nyugtalanabb éjszakát, millyenen az öreg Szálkay boszontó aggodalmak közt keresztül vergődék; 's olly kedvetlen és öröm nélküli reggelt, millyen öreg urunk álmatlan szemeire köszönte? — 's még sem kell vélnünk ez aggodalmat olly igen tulságosnak és szerfölöttinek, tekintve az elveszett tárgy csekélységét, és ha eszünkbe vesszük azon akadályokat, mellyek annak minél előbbi mulhatlan megszerzését kis városban olly igen hátráltatják, 's rossz szemű urakat nem minden ok nélkül boszontanak.

III.

A' kegyesség, a' bizodalom, melylyel tek. ur irántam viseltetni méltóztatott, engemet azon hízeltedő reménységgel kecsegtetnek, hogy tek. ur ajánlástomat, respective alázatos kérésemet, mellyre érdemetlennék érzem ugyan magamat, legalább, ha nem is kedvesen, haraggal még is fogadni nem méltóztatik.

KISFALUDY KÁROLY.

Lelkem lelke szép leánya
Légy az én szerelmemem!

BAJZA.

„Nincs baj magányosan!” — szóllott, de csak magában az öreg Bálint, midőn a pavilloni kín és szemüveg-vesztés után még egy kedvetlen hír is érkezék, 's e hír, melly őt ismét újabb nyugtalanságba hozá (képzeld csak a' kegyes olvasó e' nagy érzékenységet), abban állott, hogy Zenyéryék holnap korán Pestre utaznak, legalább két-három hétig a' budai fürdőkben mulatandók. Szálkay urnak ez, ki olly rég látszék már valamelly terven rágódni, mellynek kivivásában halasztgatása őt már sok bajba 's aggodalomba keveré, jelen körülményeiben nem igen tetszék idvesnek. Azért tehát eltökélé a' dolgot minél előbb crisis alá venni, hogy majd így talán nyugodtabban töltse el a' különben év-hosszaságúnak tetsző két hetet. — De ki ne is tartana illy állapotban a' sok pesti ifjútól — gondolá az öreg — kik, ha szép leányt pillantanak-meg, mint lepkék a' rózsa-szált, mindünnen 's unatalan környezik. — Mi történhetnék vele, ha elütnék kezéről leg-

a

szebb szerencsáját, mit, szerinte, kevés kék szemű leányka pótolhatna-ki. Azonban feje szédelt, kellettlen, gyenge, 's kénytelen volt magát betegnek elismerni. Behivatá tehát még délelőtt unokaöcscsét, ki, mintha újabb tanácsát készülné hallani, egész komolysággal lépe bátyjához, ki egy íróasztal mellett állt, mellyen egy iv papiros fejtérlett. — „Öcsém! — szólla most Bálint — hogy maradt volna szerzője tollában az a' ti ármányos vigjátéktok, melly nekem annyi bajt szerze! — ki fogja most már drága jószágomat, azt az olly alkalmas pápaszemet — előteremteni? — Im most tenmagad láthatod, milly boszúság lehet, midőn legszebb 's legfontosabb munkához akarván fogni, nincs eszköz, melylyel azt véghez is vihessem. Azonban hagyjuk azt most békén; a' dolog sürgetős; te nekem igen szép dologban segíthetsz!”

„Parancsoljon bizvást urambátyám!”

„No veheted észre, hogy nem látok, nem olvashatok, nem írhatok; így bizonyosan kell segitened, annyival inkább, minthogy a' pápaszem úgy is csak a' te réveden ment-el. Ül asztalhoz; instantiát fogsz írni egy leányért; hogy' is hívjátok ti ezt magyarul?”

„Szerelni levél” — válaszolt Bálint, önkényt akarva egy kicsinyt a' szóval tréfálni, gyanítván valamit a' dologból.

„A' mennykőbe is! hagyj békét! hisz' csak ti szoktatok szerelmi levelet firkálni minden valódibb érzés nélkül: az érettebb emberek másképp érzének!”

„Denique akármit simitsa is urambátyám, ha leányba szeret 's azt megkéri, a' szó legteljesb értelmében szerelmes!”

„No hát legyen úgy, nem bánom. Veled ezennel közlöm titkomat. Én tudniillik Zenyéry kisasszonyt megkérem. Azért, már ha a' manó elvitte azt a' pápaszemet, tégedet vagyok kénytelen felszóllítani öcsém, légy irnokom, és szedd idomos sorokba Zenyéry urhoz szóló következő kérelmemet” — végzé beszédét idősb Szálkay ur, engesztelődve némileg jelen körülményeiben Bálint iránt; mert meg kell vallani, ő unokaöcscsét igen igen kedvelte (csak hogy tőle is viszont szeretetet 's engedelkenységet kívánt), és érette mindent kész volt feláldozni. 'S ha haragjában kezét vagy arcát simogató Bálint nyájason, mint ifjú nő féltékeny férjét, nem volt messze az engesztelődés.

Tollat vön tehát kezébe Bálint, egyet köhinte, 's valamin gondolkodni látszék; és mire bátyja ajkait megnyitni készült, úgy tetszék, mintha végzette volna már, mit gondolni akart. Az öreg most magos redőkbe szedé homlokát, 's imígy kezdte beszédét:

„Tekintetes táblabíró ur, 's a' t! — Régen táplálva már keblemben azon irántani kegyességéből származott reménységet, melly engemet tiszta szándékom felől folyvást biztatott, 's kecsegtetett, bá-

torkodom röviden a' tek. ur hajadon leányát, alias kisasszonyát, kinek irántam mutatott nyájassága 's titkos összeborzadásai mindig kétszeres biztatóim valának, életem lelkes párjaul egész szerénységgel 's bizodalommal — megkérni. Melly kérelmem iránt minél előbbi válaszat a' tekintetes urnak barátságosan elvárom, annyival is inkább, minthogy egészségemnek csak imént érkezett gyengülése, a' kimene- telben 's tiszteletem személyes tételében némileg hátráltat.

U. I. Azonban minthogy legközelebb Pestre szándékoznak a' tekin- tetes urék, bátor vagyok egy pápaszem“ —

„Hogy' is hívjátok ti azt szebben magyarul?“

„Szemüveg“ — felelé Bálint mosolygva, de majd kisodrá már bajuszát helyéből, annyit pödörgeté.

„Tehát ird tovább!“ — egy szemüveg megvételeért, kölcsön fe- jében, homini in media pulcherrimaque parte aetatis existenti, aláza- tosan esedezni, lehetetlen levén illyesmit kis városban — megszerezni. Legalázatosb szolgája“ 's a' t. — Következik az aláírás; o hogy pla- ne nem írhatok! — idősb Szálkay Bálint.“

„Jól cselekszem-e urambátyám, ha amollyan szebb divatosabb sza- vakkal csinosítottam volna a' beszédet?“ — kérde Bálint, mintegy kitanulni akarva bátyjának e' felőli véleményét.

„A' mint jobbnak látod. — Hát mi a' guta? csak forgolódtaal írók között is Pesten, gondolom“ —

„Tehát megvallom, meg is toldám itt-ott a' sorokat néhány vá- logatottabb szóval!“

„De ugy-e bizony öcsém, jól van kerekítve az előterjesztés? — No csak hijában! a' praxis, a' praxis!“ —

Ifjú hősünk folyvást mosolygott, ő tudta miért? de ne többet!

A' levél átadaték az inasnak, ki diszruhájában pompáskodva, elvivé a' piros pecsétés levelet, 's a' ház nyugodt lön ismét, 's Bálint és a' nagybácsi egészen másra fordíták beszédjeket.

Ezen szakasz végén csak az van még említeni valónk, hogy az ohajt- va várt válasz, az öreg Szálkaynak földi üdvét rejtő — az elutazás előtt minden reménység mellett is, hasztalan váraték. Zenyéryék el- utaztak, 's most ő igazán mondva, remény és aggodalom közt hagyatott.

IV.

Elhagyott a'
Szivreménység,
Hogy tégedet,
Te gyöngyalak!
Még enyimnek
Vallhassalak.

BÚSTAVI.

Az ifju vágytárs szétdulá
Reményimet,
Kijátszva tiszta, hű 's igaz
Szerelmemet.

Hire szállt Zenyéryék megérkezének a' városban, 's mi még legszebb, itt ott már beszélék is, hogy Zenyéry Eszti menyasszonyi öltözeteket vásárla, 's mi még legeslegszebb, illy hamar! — Már az is köznyelven forgott, hogy a' vőlegény Szálkay Bálint volna. 'S ha ezt a' hir-gyorsságot tán csudálni fognák némelly olvasóim, ne felejtsek-el kérem, hogy a' színhely, hol történetünk halad, kis város, hol illyeseken, mindennapiságuk miatt, már meg sem szoktak ütközni. Sok illy helyen, mondhatom, a' gondolatközlés beszéd segélyével igen igen jó lábón áll. 'S így hogyan ne lehetne most már kérőnk minden öröm nélkül, ha bár reménysege legparányibb legyen is, midőn a' hir beszéli már, hogy Szálkay Bálint Zenyéry kisasszony vőlegénye. Az örömben tehát mi sem mult, csak néha zavará azt meg azon nyugtalanság, melly az öregnek keblét a' válasz késedelme miatt — elfoglalá. Az öröm tehát nem volt tiszta; aggodalommal vala vegyülve, de annál élénkebbé teszi azt a' hir igazságát erősítő válasz — fogja gondolni nyájas olvasóm. — Ám bontsuk-fel azon választ-rejtő levelet, 's tekintsük által, valljon jól gondolánk-e? *(Vége következik.)*

HAZAI HIRLELO.

Első rózsainnep magyar országban. Pozson megyei Nádas mezővárosban majus 15-kén egy eddig honunkban nem ismert inneplés, t. i. rózsainnep *) tartatott. Ennek alapítója f. t. Stverteczky Imre ur, esperes, pozson megyei 's Nagyszombatban szentszéki táblabíró, és a' nevezett helység plebanusa, olly férjfiú, kinek egyedüli czélja az emberiségnek hasznát 's javát előmozdítani, kinek jótékonyasága leginkább az epemirigy komor idején tűnt-ki, midőn a' szegényeknek segéd-kezet nyujta, 's a' számos vigasztalhatlanokat vallásbeli idves tanítások által ujjalag felbátorítá. — Több évi tapasztalás után jól átlátá, hogy a' köznépnél leginkább jutalom és kiüntetés által lehet az erkölcsiséget és erényt előmozdítani, 's hogy általján az érdemnek nyilvános elismerése 's méltánylása hatalmas erkölcsi ösztönök: ez okból a' nevezett ur 2000 pengő forintnyi tőkepénzt szentelt e' czélra, melly mennyiségnek 120 ezüst forintnyi kamatjából 100 azon leánynak adatik, ki szótöbbség által legerényesebbnek 's legerkölcösebbnek jelettetik-ki. A' megmaradt 20 pengő ft. a' rózsakoszorúnak megszerzésére, szegények között elosztásra, és a' helybeli fiatalság számára vásárlandó iskolai könyvekre fordittat-k. — Ezen innep, melly minden évben pünköst hétfőn fog tartatni, az idén legelőször ment végbe a' földes urak, szomszéd birtokosok 's nagy számú népség jelenlétében. A' kijelelt három leány közül Rumanek Maria, egy atyátlan árva, szavazat többsége szerint nyeré erkölcsössége 's jó viselete jutalmát. Minden házi atya szavazati joggal birt. A' szavazás golyóvetés

*) A' rózsainnepeket sz. Bernard francia országban alapítá.

által történt. A' jutalom nyilvánosan nyújtott által a' rózsaleányaknak de olly feltétellel, hogy férjhez menetelég a' pénz a' község pénztárában marad letéve. Ha a' leány hajadon marad, akkor szülei csak 20 ezüst fíot kapnak, a' többi 80 ezüst fíot pedig a' második helyre jelelt leány azon kötelezettséggel, hogy elhunyt társnéja sirján rózsákat neveljen. — Isteni szolgálat után a' rózsaleány diadalmasan vitették keresztül a' helységben, 's az egész vidám falusi multság rekeszté-be. — Ohajtható, hogy e' nemes alapítvány ország szerte utánzókat nyerjen!

Egy két szó a' szegedi gyuladásokról.

A' jóllétel párosult lelki nyugalom, bel-béke és csendesség teszik főleg a' polgári boldogságot. — Valóban szerencsés az olly község, melynek feljebbvalósága mind ezekre irányozza hatási törekvét; de szerencsés az ollyan előjáróság is, mely nyugalmat, megelégedést, és békét olvashat-ki azoknak szemekből, kiknek sorsa kezébe tétetett. — Ott erős lábon áll a' feljebbvalói tekintet; ott nem lebbenhet-el a' tisztelet 's bizodalom; — ott ugyan is erős azon láncz-szem, mely a' közfőra törekvő lelkeket egygő fonja, 's az ingadozókat is az elbotlástól hatalmasan visszatartja. — Ah de vajmi kellemetlen, midőn egy csend-zavaró sátán ketté tőri az egyesítő kemény pereczet; feldulja a' hosszú ép-sorokon által törekvéssel szerzett békét, 's nyugtalansággal töltvén-el a' boldog kebleket, 's a' köz rémitésig és szinte kétségbe-ejtésig üzven gonosz lépteit, egyszersmind a' békétlenség keserű magvait elhíntve a' közsönös bizodalmat is özsverontja.

Voltak, a' lefolyt évsorok bizonyítványai szerint, majd nem minden évben ollyas élők, kik legfőbb vagy talán egyetlen gyönyörüket abba helyezték, ha embertársaikat károsíthatták, javaikban fogyaszthatták, vagy egészen elmezíthették: — sőt egy egész polgári testnek boldogsága öleiben szenderegve élt nyugalomát kárhozatos tettek által feldulhatták. — A' jelen században derék városunkra a' mult év utolján, 's a' jelennek elején csapott az emberi nemnek illyeten szörnyetege — 's polgáraink javaiknak elhamvasztásában keresvén egyetlen gyönyörét — átkozatos merészlete által már szinte kilencz hold alatt sanyargattunk, nyugtalanítottunk, és vagyonainknak élegetésével szegényítettünk. — Már szinte huszon öt gyuladás alkalmával rémité lelkeinket a' harangoknak tompa kongása; már ennyiszert láttuk felemelkedni a' füstgomlyokat és láng-oszlopokat; — már sok száz ház, 's némellyik közülök a' tulajdonosok által soha fel sem építendhető, hever omladékokban; — 's midőn a' korom-fogta falak felett a' merészlet okáról, vagy a' gonosz esinynek keletkezési indítványáról elmélkedni kezdünk, gondolkodó tehetségünk megakad, mert a' valót eltalálnunk egészen lehetetlen.

Nagy-Károly, Arad, 's Nagy-Várad városok keblében is a' mult évi tavaszon hasonló veszély dühöngött: de a' sors megeléglé a' kiállott keserű csapásokat, 's most már hálaadva sohajthatnak-fel azoknak lakosai az irgalmak atyjához, mert el van véve tőlök a' keserű kehely, 's a' veszélyt adta gonoszságra elvetemültek felfedeztettek. — Valódi részvétellel függénk siralmas sorukon, — 's midőn szánakodó lelkeinkben ohajtottuk, hogy előbbi nyugalomuk visszaálljon, ki nem tudhattuk, mi forrásból, egy olly kárhozatos hír terjedt-el nálunk „hogy a' gonosz gyujtogató hozzánk vacsorára fog megérkezni.“ — Még ekkor csak titok volt az ottani gyujtogatónak neve: 's bátor a' hirt alaposnak lenni hittük — tudván, hogy „jobb megelőzni mint megelőzni.“ — azonban ugy is mindenkor készen álló tűz - oltó eszközeinket megpróbáltatván, a' híjányokat helyre hozattatván, egyszersmind víztartó edényeinket megtöltöttük, 's készen vártuk a' veszélyt.

A' rossz mindig jókor és meglepőleg szokott érkezni. — Igy, midőn országos vásárunk vége felé közeledven a' mult évi kisasszony hó 3-án tanács-ülésben voltunk a' köz ügyeket elintézendők, a' curialis épületünk tornyában levő nagy harang felreverték, a' dobok tűz-lármát recsegnek, 's minden ajak kiáltja, hogy „városunkban van már a' gyujtogató.“ — Csak két ház hamradhatott-el, mert az oltási lelkes törekvés, az égésnek a' Tiszához volt közelsége, de leginkább az, hogy báró Gerliczy uraságnak cseréppel fedett épülete a' tűznek tovább terjedését feltartá — akadályt tett további harapódzásának. — Az azon napi délután, ugy a' következett napokban szinte rendszeresen reggel nyolcz, délután pedig három óráig volt tűz-veszélyek velünk is hitetni kezdék, hogy már itt van a'

gyujtogató's a' szomorú vacsora. — Illy siralmas körülményekben abban hagyatván a' tisztí munkálatok, minden gond, minden törekvés oda fordítottak, hogy a' nagy rossz elnyomattassék; a' tekintetes tanács az egész várost több körre, ezeket ismét apróbbakra felosztván első rendelése az volt, hogy minden tíz ház három őrt adjon, és pedig nappalra egyet, éjjelre pedig kettőt; ezekre tizedesek, a' tizedesekre kapitányok, kapitányokra pedig a' körbeli felügyelők vigyáztak. — Minden város-részen küldöttségek voltak kinevezve a' rendelkezéseket kiosztandók, engedetleneket büntetendők, 's a' vigyázati ügyeket elintézendők. — Ezeken kívül még kerülő örök is rendeltettek, sőt a' városban szállásoló báro Vacquant gyalog ezredbeli osztály alezredese a' tanácsai megkeresésre ezeket fegyveresekkel is megszorította.

A' fennemlített hírek a' veszélyes esetekkel tapasztalt összefüggősége, szinte velünk is hitetni kezdé, hogy valamely átok-szülte gonosz csapat — elágazva majdnem az egész hazába — üzi siralmas következeseket nemző károhozatos merészletét. — Illy körülmények között elegendő volt okunk gyanakodni az idegenekre. — Tehát minden háznak ugyan azon egy időben leendő felmoltatását elrendelvén, illy uton hittük, hogy az igazság kezébe jutand a' lapangó gonosz. — Ezen intézetünk valósodásba lett hozásának nem lön egyéb sikere, hanem hogy a' gyanúsok kérdőre vonattak, 's miután ítetet által felmentettek, származatok helyére visszautasítottak: — de még is voltak gyuladások. — Így tehát nem volt más hátra, mint a' bel-származottakra is gyanakodni; — melly okon magunkat majd nem egészen elzárván a' szomszéd helyektől, naponkénti őreinknek meghagytuk, hogy bár kit is az utszákon meg-szállíthassanak, vizsgálhassanak, 's járásuknak okát kitudakolják, egyszersmind pedig szemmel tartásuk, hogy a' vad lelkű gyujtogató átkos merészletének továbbbi ütésétől még inkább visszarettentessék. — A' rögtöni biráskodást ujalog köz-hírré tettétük, más részről pedig, hogy mindenki annál nagyobb figyelmet fordítson a' gonosz gyujtogatónak felfedezésére, szintén kihirdettettük, hogy a' gyujtogatót feladandó száz darab arany jutalmat nyerend. — A' vízi puskák és vizes hordók elejébe mindenkor lovak voltak befogatva, hogy a' hangrangnak félre-veretésével azonnal az égés helyén használtatandók megjelenhes-senek. — A' toronybeli óráknak verése megakadályoztaték részint olly nézet-ből, hogy az ugy is már elmúlt lakosság azoknak verése által tüzetgyanítva ne rettegtenessék, részint pedig, hogy a' legelső megkondítást mindenki égés jelének ismervén, azonnal a' tűz eloltására fusson. — Hogy pedig a' netalán támadandó tüzeknek továbbbi terjedése még inkább akadályoztassék, a' helyben szállásoló báro Vacquant ezredbeli katonaság lakába mintegy száz fejszét, horgokat, vödörket, és lajtorjákat adattunk, hogy az al-ezredes által ígért katonai segély elegendőleg elkészülve juthasson az égéshez, és ott segéd kézzel gátolja a' tűznek terjedését. (Vége következik.)

Kérelem. Fogytára járván a' jelen fél esztendő, mind buda-pesti mind vidéki t. olvasóink kértetnek, hogy e' lapoknak jövő fél évi járátása iránt már most méltóztassanak megtenni rendelésüket.

Je g y z e t. Mai számunk mellett küldjük előre, hogy az utóbbi szám terhélt annyival könnyebbsük, folyó fél évi lapjainknak borítékát, és Regélőnknek rézbe metszett olly csinosságú czimlapját, millyet eddig egy magyar hirtap sem viselt homlokán. Ezzel 's a' még jöendő honmü-veszi czimlappal (nem sajnálván a' reá tett áldozatot 's költséget) nemcsak öregbíteni akartuk a' nagy érdemű olvasók iránt hálás tisztetünket, hanem egyszersmind folyóiratunknak új díszet adni, 's pártfogóinknak a' calligraphi csinosság egyik szép példányával, rézmetszőnk jeles tehetségének 's ügyességének újabb bizonyítványával ohajtánk kedveskedni. Biztosan reméljük, hogy becses olvasóink ezen újabb áldozatunkat és kedveskedésünket szokott kegyes méltánylással fogadni 's vállalatunkat tapasztalt pártfogásukban tovább is részesíteni méltóztatnak.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner - Károlyi, uri utza 612.